Β.Κ.: Με γνώμονα αυτή τη στάση, σημείωσες μεγάλη επιτυχία στο stand-up comedy.

Χ.Ζ.: Στο stand-up έχω κάνει εδώ και χρόνια μια μεγάλη στροφή. Μου το βεβαίωσε και μια φίλη μου, που εργάζεται στο χώρο του θεάτρου, η οποία πριν φύγει για το Λονδίνο ήξερε τι κείμενα λέω και σε τι κοινό απευθύνομαι. Ήρθε λοιπόν να με δει σε μια παράσταση -μετά από μερικά χρόνια που έλειπε σερί- και το πρώτο πράγμα που μου είπε ήταν: «Έχεις ιδέα τι στροφή έχεις κάνει; Πόσο διαφορετικό κόσμο έχεις από κάτω;». Της λέω «Κάτι καταλαβαίνω, αλλά εσύ που έρχεσαι απ΄ έξω και έχεις πάρει απόσταση, μάλλον καλύτερα το βλέπεις». Πάντα έκανα πολιτική-κοινωνική σάτιρα, ακόμα κι όταν δούλευα στο αθλητικό ραδιόφωνο. Αλλά εκεί που το γύρισα εντελώς ήταν το 2010-11 με τα μνημόνια· δεν είχα πλέον άλλη επιλογή, για μένα ήταν μονόδρομος.

Β.Κ.: Για αυτό δεν ασχολείσαι με τα σίριαλ; Επειδή τον καιρό των μνημονίων μέχρι και σήμερα, οι ελληνικές σειρές κρατάνε εμφανώς μια απόσταση από την σκληρή πραγματικότητα;

Χ.Ζ.: Ποτέ δεν μου άρεσαν ιδιαίτερα, δεν βλέπω εξάλλου σίριαλ. Ένα σίριαλ με το οποίο κόλλησα όμως τρελά πριν από μερικά χρόνια ήταν το Breaking Bad. Δεν ξέρω αν έχεις υπόψιν σου τη σειρά..

Β.Κ.: Όχι, δεν τη γνωρίζω.

Χ.Ζ.: Ένας καθηγητής, λοιπόν, μέσης εκπαίδευσης, που μαθαίνει ότι πάσχει από ανίατη αρρώστια, δεν διστάζει να διαπράξει κανένα αποτρόπαιο έγκλημα, προκειμένου να εξασφαλιστεί οικονομικά και για το μέλλον η οικογένειά του. Για μένα αυτό το θέμα πάντα με διεγείρει, δηλ. η μικροαστική ηθική, η ηθική των νοικοκυραίων, οι οποίοι δεν νοιάζονται για τίποτα άλλο πέρα απ΄ το στενό συμφέρον της οικογένειάς τους και την επιβίωσή της, ακόμα και εις βάρος των υπολοίπων ανθρώπων.

Β.Κ.: Μου δίνεις τώρα την ευκαιρία να σε ρωτήσω το εξής: Είσαι από εκείνους που η τέχνη τους φέρνει στο προσκήνιο τις αξίες της ανθρωπιάς, της αξιοπρέπειας, που προσπαθεί να κινητοποιήσει συνειδήσεις. Κοπιάζεις σκληρά, σου κάνουν τη ζωή δύσκολη και έπειτα έρχονται στους δέκτες μας εικόνες όπως αυτές, πρόσφατα, με τα χειροκροτήματα σε Τρίκαλα και Χίο (σημ. συντ.: πρόκειται -στην πρώτη περίπτωση- για τις γνωστές εικόνες υποτέλειας εργαζομένων έναντι του προφυλακιστέου εργοδότη τους και -στην δεύτερη- για την καλυμμένη υπό τον μανδύα της παράδοσης, εκδήλωση ρητορικής μίσους και απανθρωπιάς απέναντι σε χαροκαμένους πρόσφυγες). Και αν το δούμε στη μεγάλη κλίμακα, έχουμε την απάθεια, από πολύ κόσμο, μπροστά σε αυτή την αφόρητη φρίκη που προσφέρουν οι ξαναζεσταμένες μηχανές του πολέμου... Αναρωτιέσαι κάπου αν αξίζει ο κόπος; Δεν αισθάνεσαι απογοήτευση;

Χ.Ζ.: Κοίταξε να σου πω, όντως στεναχωριέμαι, αλλά όχι σε σχέση με μένα. Δηλαδή δεν στεναχωριέμαι αν πηγαίνει χαμένη η δουλειά μου ή αν πιάνει τόπο, γιατί η σχέση που έχω εγώ με τη δουλειά μου, έχει να κάνει μόνο με μένα. Αυτό θέλω να κάνω, αυτό κάνω. Θέλω να πω, διάλεξα πού και πώς θα δουλεύω. Σύμφωνα με τους όρους της ελεύθερης αγοράς, πρέπει να είμαι πρότυπο, γιατί ζω στο απόλυτο οικονομικό ρίσκο, δεν έχω καμία ασφάλεια απολύτως· σύμφωνα με τους ανθρώπους που πιστεύουνε σε άλλες κοινωνίες καλύτερες και πιο ανθρώπινες, πρέπει να είμαι πρότυπο για κάθε κομμουνιστή, γιατί δεν έχω αφεντικό· πρέπει να είμαι πρότυπο για κάθε αναρχικό, γιατί όντως δεν περιορίζομαι σε τίποτα, όπως κανένας άνθρωπος βέβαια δεν θα έπρεπε να περιορίζεται σε τίποτα. Όπως δεν περιορίζουν οι καπιταλιστές το κέρδος τους, έτσι δεν θα ‘πρεπε οι άνθρωποι να περιορίζουν τη φαντασία τους, τα αισθήματά τους, τη σκέψη και τα όνειρά τους. Βέβαια εγώ δεν θέλω να είμαι πρότυπο για κανέναν· στα λέω όλα αυτά για να σου πω πως στην πραγματικότητα αυτό που κάνω είναι μόνο η δουλειά μου, ελεύθερα και συνειδητά.

Β.Κ.: Με εκπλήσσει που το θέτεις έτσι.

Χ.Ζ.: Πρόσεξε όμως: η αντίληψη που έχω εγώ για τη δουλειά, δεν είναι ότι κάνουμε ένα επάγγελμα για να βγάλουμε πολλά λεφτά, να πάρουμε καλύτερο αυτοκίνητο, καλύτερο σπίτι. Δεν είχα ποτέ αυτή την αντίληψη. Για μένα η δουλειά έχει να κάνει με το χρόνο που σου δίνεται από τη φύση να περάσεις ως ζωντανό όν σε αυτό τον πλανήτη. Κάτι πρέπει να τον κάνεις αυτό τον χρόνο. Για μένα λοιπόν βασική προϋπόθεση είναι να περάσεις καλά. Δηλαδή πρέπει να πας στη θάλασσα, να πας στο βουνό, να φας καλό φαγητό, να πιείς ωραία κρασιά, να μπλέξεις σε ωραία γλέντια, να γνωρίσεις ωραίους ανθρώπους, να προσπαθείς να ταξιδέψεις σε διάφορες χώρες κτλ. Όλα αυτά θεωρώ είναι υποχρεωτικά για κάθε άνθρωπο. Αυτό που είναι προαιρετικό, αλλά υποχρεωτικό για μένα, είναι φεύγοντας να αφήσεις και κάτι. Όλοι οι άνθρωποι φεύγουν κάποια μέρα, έχουμε ημερομηνία λήξης. Κάτι θα λένε λοιπόν οι άλλοι για σένα. Θα μου πεις, σε ενδιαφέρει αφού θα λείπεις; Δεν με ενδιαφέρει από την άποψη της υστεροφημίας· με ενδιαφέρει γιατί αυτό θα είναι μια απόδειξη -γιατί μέσω